

Цѣвитъ се насочихъ изъ гѣстака и друженъ грѣмъ разбуди околнитъ екове. Момчетата погледнахъ прѣвъ димѣтъ. Едното запитие бѣше паднало, другото се провѣси на страна.

Конетъ се пораскачахъ, па спрѣхъ.

— Кой уби баща ми, даскале? попита Данаилъ и прѣвъ искочи отъ засадата.

— Единоокня, той падихъ долу.

Данаилъ фукнахъ къмъ пѣтя. Въ два мига той се намѣри тамъ и закастри съ ятагана си нещастния убийца на баща си.

Когато дойдохъ и другаритъ му, той още сѣчеше, като безуменъ. Той мязаше на сжщи звѣръ. Турчинѣтъ още не умрѣлъ, приличаше на единъ бутъ кълцано съ сатхръ месо, а не на човѣкъ. Дебелиятъ снѣгъ бѣше наситенъ на кръвъ. Тя правеше локви.

Огняновъ се потърси отъ ужасъ и отвращение при видѣтъ на тая салхана. Той би възнегодувалъ ако тя се вършеше сега отъ единъ страхливецъ, но Петровото братче бѣше неупоримо храбро, и само мщението можеше да го тласка на тая дивашка вакханалия... Огняновъ си помисли:

„Отмъщение звѣрско, но оправдаемо и отъ Бога и отъ свѣстѣта. Кръвожадность, но добра чѣрта... Българинѣтъ петъ вѣка е билъ овца — звѣръ да бѣде е по-дорѣ. Човѣцитѣ уважаватъ прѣчѣтъ повече отъ козата, кучето — повече отъ прѣчѣтъ, кръволочния тигръ — повече отъ вълка и мечката, и плѣтоядния соколъ — повече отъ кокошката, която му дава изящна гозба. Защо? Защото олицетворяватъ силата, която е правото и свободата... Философията нека процвѣтѣва; природата остая каквато си е. Христосъ е казалъ: ако те плѣснѣтъ отъ една страна, дай и другата. Това е божественно, и се покланямъ. По обичамъ Мойсея, който дума: зѣбъ за зѣбъ, око за око! Това е естествено, и го слѣдвамъ.